

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Σεπτέμβριος - Δεκέμβριος 2026

Σεπτέμβριος.

Κυριακή 6η Σεπτεμβρίου 2026

Κυριακή ΙΔ' Ματθαίου.

(Μτθ. 22, 2 – 14).

«...δεῦτε εἰς τοὺς γάμους» (Μτθ. 22, 4).

Κατὰ τό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς ἀκούσαμε τόν Θεάνθρωπο Λυτρωτή νά παρομοιάζει τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν μέ ἓνα γαμήλιο γλέντι. Ὁ Κύριος θέλει νά μᾶς δηλώσει ὅτι ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν δέν εἶναι κάποιος τόπος συγκεκριμένος οὔτε κάποια

κατάσταση συναισθηματικής ελαφρότητας και άφασίας. Ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν εἶναι μία σχέση ἀγάπης καί ἐπαφῆς ἀνάμεσα στόν Βασιλέα Θεό καί στά πλάσματά Του. Αὐτή ἡ ἀγαπητική σχέση, γιά νά γίνει πιό κατανοητή, παρουσιάζεται σάν ἓνα γαμήλιο τραπέζι. Ὁ γάμος, μέ τόν ὁποῖο ξεκινάει ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, εἶναι ἡ ἔνωση τοῦ Χριστοῦ μέ τήν Ἐκκλησία. Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ νυμφεύεται τήν Ἐκκλησία, δηλαδή ὁ Θεός ἐνώνεται μέ κάθε μέλος αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας, μέ κάθε ἄνθρωπο πού ποθεῖ, λατρεύει τόν Κύριο καί θέλει νά βρίσκεται μαζί Του στήν αἰωνιότητα.

Ὁ Θεός ποθεῖ ὅλη τήν ἀνθρωπότητα. Σ' αὐτή τή γιορτή τῆς γαμήλιας ἔνωσης Χριστοῦ καί Ἐκκλησίας καλεῖ τούς πάντες. Λέγει σέ ὅλους: «δεῦτε εἰς τούς γάμους». Δέν κάνει διακρίσεις. Δέν ξεχωρίζει τούς ἀνθρώπους. Ὅλοι λαμβάνουν τήν πρόσκληση νά παρακαθίσουν στό γιορταστικό φαγοπότι τῆς θεϊκῆς ἀποκάλυψης. Κανείς δέν ἀποκλείεται ἀπό τή χαρά τῆς μείξης τοῦ Θεοῦ μέ τήν ἀνθρωπότητα. Μάλιστα, τό μεγάλο μυστήριο εἶναι πώς σ' αὐτόν τόν γάμο κάθε καλεσμένος

εἶναι ταυτόχρονα καί νύμφη, ἀφοῦ ὁ Νυμφίος Χριστός ἐπιθυμεῖ καί ποθεῖ νά ἐνωθεῖ ὀλοκληρωτικά καί ἀπόλυτα μέ τήν κάθε νύμφη, δηλαδή μέ τήν κάθε ἀνθρώπινη ὕπαρξη. Θέλει νά εἰσέλθει καί νά κατοικήσει μέσα στήν κάθε ψυχή. Νά συζευχθεῖ μαζί της γιά πάντα. Ἔτσι κάθε προσκεκλημένος γίνεται ταυτόχρονα ὀργανικό κομμάτι αὐτοῦ τοῦ γάμου. Κάθε προσκεκλημένος καλεῖται νά γίνεи μέτοχος τῆς μεγάλης οἰκογένειας, τῆς νέας συγγένειας, τῆς υἱοθεσίας, πού ὀνομάζεται Ἐκκλησία. Ἡ ἐνότητα αὐτῆς τῆς οἰκογένειας σφυρηλατεῖται ἀνεξάλειπτα μέ τό σφράγισμα τοῦ Βαπτίσματος καί τοῦ Χρίσματος. Αὐτή ἡ σύζευξη συντηρεῖται στόν αἰῶνα μέ τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ θυσιαζόμενου Λυτρωτῆ. Αὐτό τό γαμήλιο πανηγύρι ξεκινάει μέ τήν κάθε Θεία Λειτουργία σέ μία ἀέναη ἐπανάληψη καί συνεχίζεται στούς αἰῶνες. Συνεχίζεται μέχρι νά καταργηθεῖ ὁ θάνατος ἀπό τήν κοινή Ἀνάσταση τῶν πάντων καί μέχρι ὁ κόσμος νά δώσει τή θέση του στήν ὀγδοη ἡμέρα τῆς ἀπερινόητης θείας δόξας. Εἶναι ἄδικο, λοιπόν, νά αἰσθάνεται κάποιος ἀποκλεισμένος

ἀπό αὐτούς τούς γάμους, διότι ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα πλάστηκε γιά τούς γάμους αὐτούς.

Ἐνῶ, ὅμως, ὁ Κύριος καί Βασιλιάς τοῦ παντός λέγει «δεῦτε εἰς τούς γάμους», ὑπάρχουν πολλοί πού ἀδιαφοροῦν γιά τήν ὑπερκόσμια αὐτή πρόσκληση. Ἐνῶ ὁ Θεός λέγει: «τό ἄριστόν μου ἡτοίμασα, οἱ ταῦροι μου καί τά σιτιστά τεθυμένα, καί πάντα ἔτοιμα», ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ἀδιαφοροῦν, ἀμελοῦν καί περιφρονοῦν αὐτή τήν τόσο τιμητική κλήση. Πόσο ἀδιανόητη εἰρωνεία εἶναι νά ξεδιπλώνεται μπροστά στήν ἀνθρωπότητα ἡ ἀπέραντη χαρά τῆς γιορτῆς τῆς Θεανθρώπινης ἔνωσης καί οἱ ἄνθρωποι νά ἀνταλλάσσουν αὐτή τή χαρά μέ τή φτήνια τῶν δεδομένων αὐτοῦ τοῦ κόσμου! Ἀφροσύνη καί ἐγκληματική ἀνοησία εἶναι νά μᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία νά γίνουμε μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογένειας τοῦ Θεοῦ, νά γίνουμε ἄρχοντες τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, καί ἐμεῖς νά περιφρονοῦμε αὐτή τήν εὐκαιρία. Ἐνῶ μπορούμε νά ἀπολαύσουμε τή χαρά τῆς ἀγάπης, τῆς γαλήνης, τῆς πληρότητας, ἐμεῖς προτιμοῦμε τό ἄγχος καί τήν ἀγωνία τῶν πρόσκαιρων στόχων,

τήν τραγικότητα τῶν ἐφήμερων σχέσεων, τήν ὑπο-
 δούλωση τῶν ἐξαρτήσεων, τήν κούραση τῶν συ-
 γκρούσεων. Μπροστά μας ἀνοίγεται ἡ μεγάλη
 γιορτή τῆς κοινωνίας τῶν προσώπων, ἀλλά ἐμεῖς
 προτιμοῦμε τήν κόλαση τῆς μοναξιᾶς. Μπροστά
 μας ξεκινάει ἡ μακάρια εἰρήνη τῆς θεανθρώπινης
 ἀλληλοπεριχώρησης, ἀλλά ἐμεῖς διαλέγουμε τή
 σύγκρουση καί τό μῖσος, «γιά ἓνα ἄδειο πουκά-
 μισο», «γιά μιά Ἑλένη», πού δέν μᾶς ἀνήκει καί
 πού ποτέ δέν θά κατέχουμε. Μπροστά μας σερ-
 βίρονται οἱ εὐλογίες τοῦ Πατέρα, ἀλλά ἐμεῖς
 τρῶμε ἀπό τά σκουπίδια τοῦ ἐγωισμοῦ καί τῆς
 ἀπάτης. Μήν ἀδικοῦμε τόν ἑαυτό μας! Εἴμαστε
 προορισμένοι γιά τά μέγιστα. Μήν ἐπιλέγουμε τά
 ἐλάχιστα. Εἴμαστε προορισμένοι γιά τό ἀπόλυτο,
 μήν ἐπιλέγουμε τό σχετικό. Εἴμαστε ταγμένοι στό
 φῶς, μή βυθιζόμαστε στό σκοτάδι. Ὁ Κύριος μᾶς
 λέγει: «δεῦτε εἰς τοὺς γάμους», μήν τρέχουμε στά
 χωράφια, στά μαγαζιά, στά πάθη, στίς πτώσεις.
 Μπροστά μας στρώνεται τό γαμήλιο τραπέζι τῆς
 ἐλπίδας, μή λιμοκτονοῦμε ἀπό τήν πείνα τῆς
 ἁμαρτίας.

Ὁ Κύριος πάντοτε θά προσκαλεῖ: «δεῦτε εἰς τοὺς γάμους». Ὅσοι ἀνταποκρίνονται σ' αὐτή τήν πρόσκληση εἶναι ἀπαραίτητο νά προσέξουν μία τελευταία λεπτομέρεια. Στό γαμήλιο πανηγύρι τῆς ἑνώσεως Χριστοῦ καί Ἐκκλησίας κάθε καλεσμένος προσέχει τό ροῦχο πού θά φορέσει. Ὅπως σέ κάθε περίσταση ταιριάζει τό κατάλληλο ροῦχο, ἔτσι καί στοὺς γάμους τοῦ Θεοῦ μέ τόν ἄνθρωπο δέν μπορεῖ κάποιος νά προσέλθει φορώντας τά κουρέλια τῆς κακίας καί τῶν παθῶν. Ὁ χαρακτήρας τοῦ ρούχου εἶναι ἀνάλογος μέ τήν ἀξία τοῦ οἰκοδεσπότη. Ὁ δικός μας οἰκοδεσπότης δέν θέλει ἀκριβά ροῦχα, θέλει καθαρά ροῦχα. Δέν ἔχει σημασία ἐάν τό πρόσωπό μας περιβάλλεται ἀπό πολύτιμα χαρίσματα καί σημαντικές ἐπιδόσεις. Δέν εἶναι αὐτά τά κατάλληλα ἐνδύματα γιά τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Σημασία ἔχει νά ντυθοῦμε μέ τήν καθαρότητα τῆς ἀληθινῆς μετάνοιας. Ἀκόμη καί ἂν φορτωθήκαμε μέ τή βρωμιά τῶν λαθῶν, μπορούμε μέ τήν ἐξομολόγηση καί τόν πνευματικό ἀγώνα νά καθαρίσουμε τή στολή τῆς ὑπαρξῆς μας καί νά βρεθοῦμε ἔτοιμοι γιά τό γαμήλιο

γεῦμα μέ τόν Θεό. Μήν ἐπαναπαυτοῦμε στά κατορθώματα, στίς γνώσεις, στίς γνωριμίες, στίς κοσμικές ἀρετές, στήν ἐξωτερική εὐπρέπεια τῆς καλοστημένης βιτρίνας. Δέν εἶναι τά κατάλληλα ροῦχα πού ἀξίζουν στούς γάμους πού κληθήκαμε. Νά ντυθοῦμε μέ τά ὠραῖα ροῦχα τῆς αὐτογνωσίας, μέ τά βαρύτιμα ἐνδύματα τῆς ἀληθινῆς προσευχῆς, μέ τά φωτεινά ροῦχα τοῦ πνευματικοῦ ἀγώνα, μέ τά πολύτιμα κοσμήματα τῶν δακρύων τῆς μετανοίας, μέ τά πανάκριβα σανδάλια τῆς ὑπακοῆς στόν πνευματικό. Μόνον μέ αὐτά τά ἐφόδια θά εἴμαστε κατάλληλα προετοιμασμένοι γιά νά χορτάσουμε ἀπό τήν πλησμονή τῆς θεϊκῆς χαρᾶς.

Σήμερα ἀκούσαμε τόν Κύριο νά μᾶς λέγει πώς ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν εἶναι ἓνα γαμήλιο γλέντι, στό ὁποῖο καλεῖται ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα. Μήν περιφρονήσουμε αὐτή τήν πρόσκληση καί χάσουμε τήν αἰωνιότητα. Νά φορέσουμε τήν ταιριαστή ἐνδυμασία τῆς μετανοίας καί μέ συναίσθηση τῆς τιμῆς πού μᾶς γίνεται, νά τολμήσουμε νά προσέλθουμε στό μυστήριο τῆς ἔνωσης μέ τόν

Κύριο. Μόνον ἔτσι δέν θά ἀνήκουμε στούς πολ-
λούς «κλητούς» ἀλλά στούς ἐλάχιστους «ἐκλε-
κτούς». Μακάρι αὐτῆς τῆς τιμῆς νά μᾶς ἀξιώσει
ὁ φιλόανθρωπος Θεός, πού μᾶς ἀγαπάει ἀπέραντα
καί θέλει ὅλοι νά σωθοῦμε κοντά Του. Ἀμήν.